

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 442.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μεταβαλή. λέα, οὐκ ἔστι τῆς θείας παροργνώσεως
 Διὰ βολῆ, ἔδδ' ἀγνοίας αὐτῆς, ἀπαγα-
 ἀλλὰ οὐκ ἔστι καὶ φιλανθρωπίας ἡ παρ-
 βολῆ ἐπειδὴ, φησὶν, ἄξιοι μὲν ἦσαν ἐ-
 βραῖοι, βασιλεῖα αἰτήσαντες, καὶ ἐμὲ
 ἀθετήσαντες, παιδεύθηναί, ἔχ' ἔπος
 αἰκτιρω. δὲ, ὡς ἐποίησεν αὐτοῖς βασιλεύσας
 Σαούλ, οὐκ εἶρει κἀκένυσ' ὡς δεινὰ
 πεπονήθας, καὶ τοῦτον ὡς χαλεπὸν
 αὐτοῖς γενόντα. τῆς τοίνυν ἐκείνων
 παροργνώσεως, ἡ αἰτία, οὐ τῆς τῆ δὲ
 δακνότητος τὸ αἴτημα φιλανθρωπίας.

Ἰσιδώρῳ Διάκονῳ. υμ.

ἀγίου. αὐτῶ. Ὡς παρ' οἰ τοῖς πρώτοις γραμμασι
 φοιτηταὶ μὲν οὖν καὶ δὲ, τῷ καθηγητῇ ἀ-
 τελεῖσαι παρ' αὐτῷ τὴν γραμματικὴν
 ἀρμόσιν, ἀσκητοὶ καὶ εὐπειθῶς τῶς
 χρυσκτικῆς δεξιότητι, ἔπος καὶ τῶς
 τῆς θεῶν φοιτητῶν ἐπειδὴ τοῖς τῶ-
 των διδασκάλοις, νηπιώδῃ ἀπλήτη-
 τα, καὶ ἀειδοίαν συγκαταθεσὶν ἔχον-
 τας ἀπεκρύβη γὰρ, φησὶ, ταῦτα οὐκ
 εἰς ἀποσφῶν καὶ συνετῆς, καὶ ἀπεκ-
 λυφθῆν νηπιῶσι.

Τῷ αὐτῷ. υμα.

Εἰ καὶ τελείως ἡμᾶς εἶναὶ οὐ θεῶς βέ-
 λεται νόμος, ὁμώνυμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνά-
 βασιν καὶ παροργνῶν παρ' αὐτῷ τε-
 λείωσιν φθάσαντας, παρ' αὐτῷ γάλα-
 κτι ποτιζομένους, ὡς ἀρπύγην τε βρέ-
 φη, καὶ ἐν αὐτῷ εἰς σωτηρίαν ἀξάνοιλας.

Τῷ αὐτῷ. υμς.

Καλέω ὁ παρ' ἑφης, συνήγορον εὐείσω
 τῆς φράσιν γραφέντων σοι, μὴ συμ-
 διά γινεσθε τῶν φρεσὶν, ἀλλὰ τῆ κα-
 κία νηπιάζειν, ταῖς δὲ φρεσὶ τελειῶ-
 σθαι, τῆ πανσόφου γραφάντος Παύ-
 λου. οὐ γὰρ ὅστιν οὐκ ἔστι μὴ σπασμῆ-
 ξαντας τὴν κακίαν, καὶ νηπιάζαντας

vnxerim Saulem in regem, diuinam præ-
 notionem haud quaquam traducunt, nec
 ipse ignorantiam, absit: verum singularē
 atque incredibilem quandam eius miseri-
 cordiam, & humanitatem ostēdunt. Quo-
 niam enim, inquit, Hebræi quidem, vt qui
 regem poposcissent, ac me repudiaffent,
 animaduersione digni erant, at non ita vt
 in eos animaduertit Saül regiam dignita-
 tem consecutus, idcirco tum illorum vicē
 dolet, vt qui grauibus incommodis affe-
 cti sint, tum huius quoque, vt qui sæuum
 & acerbum se ipsis præbuerit. Quapropter
 in illorum animum ac voluntatem culpa
 conferenda, non in eius, qui eorum peti-
 tioni cessit, benignitatem.

Isidoro Diacono. 440.

Quemadmodum pueri, cū primū
 literas formare discunt, in præceptorem
 intēti sunt, ad quod calamum accommo-
 dārit, lubentē atque obediēti animo no-
 tas excipientes: eodem modo eos quoque,
 qui ad res diuinas perdiscendas se confe-
 runt, earum magistros sequi, atque puerilē
 simplicitatem & indubitatum assensum
 habere oportet. Abscondita enim sunt
 hæc à sapientibus & prudētibus, vt inquit
 Dominus, & paruulis reuelata.

Eidem. 441.

Et si perfectos nos esse Lex diuina vult,
 vir mihi cognominis: tamen illud necesse
 est, vt qui per ascensum ac progressionem
 ad perfectionem tendunt, prius, tanquam
 modò geniti infantes, lactis potu alantur,
 atque in eo ad salutem crescant.

Eidem. 442.

Illud quoque, quod abs te commemo-
 ratum est, iis, quæ ad te nuper scripsi, faue-
 re comperio, nimirum quod Paulus nos
 admonet ne sensibus pueri efficiamur, sed
 malitia paruuli simus: sensibus autem per-
 fecti. Neque enim fieri potest, nisi impro-
 bitatem abstergamus, atque ad puritatem

N iij

& castitatem repuerascamus, vt aut mentis perfectionem assequamur, aut ad virum perfectum, atque operarium inconfusibilem subuehamur.

Eidem. 443.

Quod à diuina mente prædito Paulo dictum est, loquebar vt paruulus, sapiēbā vt paruulus, de Legis institutione ac disciplina ab eo scriptum est: cuius ratione vt paruulus loquens, Legem puēris datam seruabat: vt paruulus autem sapiens, Euangelicam doctrinam infestabatur, ac Legem defendebat. Postquam verò factus sum vir, euacuauī quæ erant paruuli: nimirum nec Legem abrogans, & Euangelica doctrina homines imbuens.

Eidem. 444.

Magnus ipsemet Apostolus, qui plus omnibus laborauit, ac Legem accuratè coluit, te doceat, teneram in se diuinæ doctrinæ cognitionem esse, vtpote in vmbra obuelatam, atque obscurè duntaxat sese conspiciendam præbentem. Vmbra enim, vt ipse pronunciat, habebat Lex futurorum, non ipsam rerum imaginem, quæ Euangelio commissa est, & ad quam figuræ tendebant.

Eidem. 445.

Quidnam afferes, inquis, si & Lex puerilis erat, vt pueris data, & item Christiana institutio puerilitas rursus est, vt ex his Apostoli verbis constat, Lac vobis potum dedi, non cibum: nondum enim poteratis? Audi igitur. Cum Euangelica doctrina pueros à Lege accepisset, nec puram ac perfectam & absolutam ipsis cognitionē impartire posset, nec mysteriorum mentis captum excedentium veritatem per ea perfecte subitò demonstrare (verbi gratia, diuinam essentiam in vnitatem substantentem, atque in Trinitate constitutam, iis, qui vnam duntaxat Dei hypostasim esse, quemadmodum & essentiā, opinionis

πρὸς ἀγνείαν, ἢ φρεσὶ τελειωθῆναι, ἢ εἰς ἀνδρα τέλειον ἐργάτιλ ἀνεπαύχωντο ἀναβῆναι.

Τῷ αὐτῷ. υμγ.

Τὸ, ὡς νήπιος ἐλάλου, ὡς νήπιος ἐφρόνου, εἰρημόνον τῷ θεόφρονι Παύλῳ περὶ τῆς χε' νόμον ἀγωγῆς αὐτῷ γέγραπται, καὶ ἦν ὡς νήπιος λαλῶν, ἐφύλαττε τὸν νόμον νηπίοις δεδομένον, ὡς νήπιος φρονῶν, ἐδιόχε τὸν λόγον, ἀμύμων τοῖς τῷ νόμου. ὅτε δὲ γέγονα, φησὶν, ἀνὴρ, τὰ τῷ νηπίῳ κατήργησα, ἔδδὲ τὸν νόμον ἀκυρῶν, καὶ τὰ τῷ λόγῳ κατήργων.

Τῷ αὐτῷ. υμδ.

Αὐτὸς ὁ μέγας ἀπίστολος, ὁ πλεον πάντων κοπιῶν, ὁ τὸν νόμον ἀκριβῶς μετελθὼν, παιδευσάτω σεινηπίαν εἶναι ἐν αὐτῷ γινῶσιν τῆς θείας παιδύσεως, ὡς ἐν σιῶν κεκαλυμμένην, ἢ ἀμυδρῶς διοραθῶν σιῶν εἶχει ὁ νόμος τῷ μελλόντων ἀγαθῶν ἀποφαννόμενος, ὅσα αὐτῷ τῷ εἰκόνα τῷ φεαγμάτων, ἢ ἔπειθε τὸ εὐαγγέλιον, πρὸς ἦν οἱ τύποι ἐπέλεποι. ἀπὸ.

Τῷ αὐτῷ. υμε.

Πῶς ἔφη, εἰ ὁ νόμος νηπιῶν ὡς νηπίοις δεδομένος, καὶ ἡ χε' Χειρὸν σοιχείωσις, πάλιν τυγχάνει νηπιῶτης, τῷ ἀποστόλου φάσιοντος, Γάλα ὑμῶν ἐπίπισα, καὶ βρῶμα. ἔπει γὰρ ἠδύνασθε. ἀλλε τοίνυν νηπίος ἐκ τῷ νόμου ὁ εὐαγγελικὸς λόγος δεξάμενος, καὶ τῆς ἀκραφινῆς καὶ πλειοστάτης γνώσεως μεταδύναται αὐτοῖς οὐ δυνάμενος, καὶ ἀθρόαν ἀποδείξαι τῷ ὑπὲρ τοῦ μυστηρίου, τί δι' αὐτῶ φανερῶνθεῖσαι ἀλήθειαν, οἷον τίς θεῖαν οὐσίαν ἐν μονάδι ὑφεσῶσαν, ἐν μονάδι δὲ κατεσῶσαν, τοῖς μίαν καὶ ὑπόστασιν θεῶν οὐσίαν φανταζόμενοις, πάλιν